

Bohoslužby v Zábřeze 8.října 2017

Mt 21,33-43

Milé sestry, milí bratři, vinařů mezi sebou asi moc nemáme. A tak si říkám, že bychom se na podobenství mohli podívat trochu jiným pohledem, s trochu jinými rolemi. Například by mohlo začínat nějak takto:

Jedněm manželům se narodily děti. Dali si s nimi docela práci, protože je měli rádi. A tak je poctivě přebalovali, učili chodit, učili jíst lžičkou a potom i příborem. Také s nimi mluvili, četli příběhy, ukazovali svět kolem nich. Snažili se jim předat to nejlepší, co sami poznali. Když děti povyrostly, bylo na čase je poslat do školy. I vybrali tedy rodiče školu, kde se jejich děti budou dále vzdělávat, budou poznávat věci, které již rodiče dětem předat nemohli. Jaké však bylo překvapení, když ani po roce děti neuměly ještě číst. Chtěli se tedy zeptat, co to znamená? Ale ředitel s nimi odmítl mluvit. Pak si všimli že děti nejen neumějí ještě pořádně číst, ale začínají být na rodiče sprostí, přestávají je poslouchat, začínají si dělat, co chtějí. A tak se znovu obrátili na školu, co to má znamenat? I ředitel jim jen hrubě a sprostě nadal, že oni tomu nemůžou rozumět, protože nejsou učitelé a nemají ho obtěžovat. Co se dá dělat? Rodiče se rozhodli, že se osobně do školy vypraví. Tu si učitelé řekli, že jim dají lekci, aby dali pokoj. A tak je nechali ochrankou vyvést a ještě uštedřili pár ran pěstí. Jak na to rodiče zareagují? Zavolají školní inspekci a děti pošlou do jiné školy.

Jistě možná tento příběh vyznívá trochu naivně a černobíle, skoro až nereálně. Takto by se přeci žádná škola nezachovala. A rodiče by to nemohli nechat zajít tak daleko. Jenže asi si umíme představit, jaké je v tom poselství. Jako rodiče nejsme lhostejní k tomu, jak se dál úročí námaha, kterou jsme měli s dětmi. Vždyť je to to nejcennější, co máme, a zde není místo na podniky s nejistým výsledkem. Děti jsou něco jiného než pole či domy, nebo jiný majetek, který bychom mohli použít místo vinice v dnešním podobenství. Možná by ale mohlo podobenství vypadat i jinak. Také to bude ze života, ale z jiného pohledu.

Hospodin Bůh pohlédl na zemi a viděl, jak je plná bolesti. Jako těžké kameny ji tíží hřích, jako plevel dusí chapadla toho zlého, který ji považuje za své vlastnictví. A tak se rozhodl ji zvelebit. Nechal na kříž přibít svého Syna Ježíše Krista, aby jeho oběť odstranila ze světa hřích a všechnu moc toho zlého. A podařilo se. Z těch, kteří přijali oběť jeho Syna, vytvořil církev. Zasadil do ní setbu své lásky, dal ji svého svatého Ducha, aby tak rostla a měla sílu přinášet ovoce z jeho setby. Dal ji tedy vše, aby se stala kvetoucí zahradou, kde každý člověk bude moci poznat Boží lásku, zakusit jeho milost. Všechno tohle pak svěřil do rukou učedníků, tedy lidí, kteří se stali jeho služebníky, dostali vše, aby mohli o církev pečovat. Po čase zhlédl a co nevidí? Jeho církev nese poněkud divné ovoce. Učedníci si začali dělat, co chtějí. Nenesou dál jeho lásku, nešíří jeho slovo. Myslí jen na sebe, na to, jak se mají dobře, když jim Bůh žehná. Země je tak opět plná bolesti, povalují se v ní kameny a roste bodláčí. A tak pošle několik služebníků, kteří začnou volat k pokání, začnou připomínat církvi její poslání. Ale dojdou jen posměchu. Občas dostanou nálepku heretiků nebo radikálů. Tu padne výraz jako fundamentalista či pietista nebo charismatik, aby bylo jasno, že církev má svou jistou cestu a nikdo jí do toho nebude mluvit. Jak to dopadne? Bůh zvolí jiné správce svého slova. Nechá třeba tuto církev vymřít i s její jasnou cestou a poslání ve zvěstování evangelia svěří těm, kdo jím skutečně žijí a ne jen teoreticky rozebírají. Zkrátka nenechá zaniknout dobrou zvěst, udusit v bodláčí lidského rozumování své slovo života.

Ježíš tato slova říkal na adresu farizeů a zákoníků, kteří se cítili nositeli Božího slova. Proto je můžeme vztáhnout dnes na společenství církve. Vždyť ono je přece nositelem zvěsti spásy. To slovo je výstražně zvednutým prstem, ale také zaslíbením. A myslím, že do dnešní doby promlouvá velice případně. Obojí totiž potřebujeme velice dobře slyšet. I když ten varovný hlas se nikdy neposlouchá moc dobře. Ale je třeba si uvědomit, co je nám vlastně svěřeno. A je třeba si připomínat, že z toho, co je nám svěřeno Bůh očekává ovoce. Máme se přeci docela dobře. Nejen hmotně, ale i duchovně. Boží slovo přece formuje naše životy, poznáváme, jak Bůh do těchto životů vstupuje svým požehnáním. Jistě není to vždy jen o tom, že celý den svítí slunce, všechno se daří. Přicházejí i potíže, nepříjemnosti. Ale tak nějak je nad tím vším stále Boží Duch naděje, síla shůry, která nás nese. A my to vnímáme, poznáváme v těch chvílích, že Bůh je skutečně zde a provází nás. To je něco úžasného.

Jenže toto všechno je právě ona vinice, která má dávat ovoce. Co to znamená? O církvi se mluví jako o nevěstě Kristově. Na nevěstu je radost pohledět, vyzařuje z ní mladistvá síla, energie, ale také radost, nadšené očekávání. S nadějí upírá svůj zrak do budoucna, žije přítomností a tím, co přijde. Je otázka, zda toto sedí jako obraz naší dnešní církve. Člověk si říká, jestli to už není stařenka vyčkávající maximálně konec svých dní. Na tváři se jí spíše zračí vrásky starostí a bolesti, radost spíše střídá nostalgie, žije minulostí a při pohledu vpřed toho moc neočekává. A tak se nabízí otázka, jestli tento posunutý obraz nevěsty Kristovy nesouvisí právě s tím, že Bůh odnímá těmto správcům jejich vinici, aby ji dal jiným? Myslím, že je zde prostor, abychom právě nad svým společenstvím hlouběji přemýšleli. Víme, že je logické očekávat ovoce ze setby, kterou do nás Bůh vložil. Co je ale tím ovocem? Jak vypadá? Jak se projevuje? Poznávat to můžeme v Písmu. Čteme v něm o tom, jak vypadala první církev, čteme

také o tom, jak jednali lidé, kteří byli naplněni Duchem Svatým, proměnění Ježíšovou zvěstí. A můžeme to stále srovnávat s tím, jak to u nás vypadá dnes. Blížíme se tomu obrazu, nebo se od něj vzdalujeme? A jak reagujeme, když zaslechneme hlas, který nás vybízí, abychom se přiblížili zpět Bohu? Bereme ho vážně, nebo hledáme výmluvy, jak otupit jeho naléhavost?

Často se v církvi setkáváme s takovým temným pohledem na další vývoj. Ať se to týká ekonomiky, ekumény, nebo prostě jen konaných aktivit. Nabízí se otázka, kde se zde ztratila síla víry, která dává naději na kvetoucí zahradu tam, kde oko vidí jen poušť? Není náš život veden až příliš realitou naší lidské nedokonalosti, než silou Boží milosti? Po lidsku totiž mnoho věcí opravdu není možné vidět radostně. Ale to je možná ta spojitost s ovocem Boží sadby v nás. Místo svědectví víry, která se s nadějí postaví překážkám, která se nedá zastrašit pohledem realismu, přichází strach a šíření nejistoty. A projeví se to i ve vztazích uprostřed společenství. Nedůvěra Bohu vede i k nedůvěře lidem, bratrům a sestrám. A to pak vede třeba i k tomu, že nejsme schopni vnímat jejich činy jako dobré, ale hledáme samé chyby a snažíme se prosadit spíše jen to svoje. A nakonec skončíme u toho, že místo ovoce radostné zvěsti, která dává do našeho života naději, pokoru, lásku a trpělivost s druhými, ukazujeme jen svou pýchu, sobectví, dohadování o hlouposti, pomlouvání a odsuzování. Není se pak divit, že Bůh pro nesení své zvěsti povolá raději jiné.

Dnešní text stojí skutečně za zamyšlení nad tím, zda nejsme sami těmi zlými vinaři. Je to ale slovo, ze kterého můžeme čerpat i cosi dobrého. Bůh svou vinici nenechá ve zlých rukou. Svěřuje ji těm, kdo jsou toho hodni. To je nadějně slovo i pro naše společenství, naši církev. Máme zde totiž dobrý návod, jak zůstat správci vinice. Stačí nemyslet na sebe, na svůj zisk, na svoji moc, ale myslet na to, komu patří ovoce z této vinice. Stačí si uvědomit, jaké je naše role, jaké je místo každého z nás v tomto Božím díle. S tím pak souvisí i uvědomění si toho, na čem v tom našem konání záleží. Záleží na tom, co z toho budeme mít? Ne. Záleží na tom, co z toho bude mít Bůh. Přesto ale máme jednat, jako bychom na přineseném ovoci byli závislí. Občas přemýšlíme nad tím, co udělat, aby se o nás vědělo, aby lidé věděli o této církvi. V jednom městě je docela živý sbor, koná mnoho akcí. Víte, kdo je v tom městě ale nejznámějším evangelíkem? Není to farář, ani kurátor. Je to jedna stará babička, která skoro denně chodí ke kostelu, uklízí odpadky, snaží se zkrátka, aby lidé v tomto místě měli příjemný pocit, cítili se dobře, aby toto místo také bylo důstojné jména, které se tam oslavuje. Zvláštní věc. Stejně tak bych se zeptal, kdo je nejlepším misionářem? Apoštol Pavel? Kalvín? Luther? Hus? Billy Graham? Přivedli mnoho lidí k Bohu, to je obdivuhodné. Jenže ty nejvytrvalejší skoro neznáme, protože nekázali na ulicích, ale dosvědčovali svou víru někde v ústraní těm, se kterými ten zlý někdy pořádně cvičil. A to jsou právě ti vinaři, kterým Hospodin svěřuje svou vinici. Lidé, jimž nejde o slávu, o vlastní prospěch a život, ale jde jim o Boží lásku, o to, aby ji druzí poznali a mohli přijmout. To je tedy nadějná budoucnost i pro nás všechny, pro naše společenství. To, co se zdá nepatrné, to Bůh vyzvedá, to činí pilířem svého díla v tomto světě.

neděle 8.října 2017

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Středa, 13 Březen 2019 15:13 -

Pane Ježíši, nabízíš nám svou lásku, dáváš svého Ducha, vedeš, abychom spravovali tvou dobrou zvěst. Prosíme za tvé dílo, za pokoru a moudrost pro ty, kdo tvé slovo spravují a dosvědčují.

Amen.

p { margin-bottom: 0.25cm; line-height: 120%; }